

КИЇВСЬКА ПОЕТИЧНА ВЕСНА В МІСТІ НАД РОССІЮ

Поети завжди були, є і будуть оберегами й совістю нації, з життєдайного коріння якої вони вриваються в цей карколомний світ, щоб замилувати читача його красою і застерегти від біди, захистити від зла і піднести добро в його ж величі. То є їхня непроста місія, виконуючи яку, вони інколи приносять себе в жертву рідному народові, але залишаються в його пам'яті навіки.

Олена Ткач

Традиційно в клубах Академії пенсіонерів проходять цікаві зустрічі з місцевими майстрами поетичного й прозового рядка. До них академісти готуються з особливою любов'ю й натхненням. Та цього разу ми запропонували їм незабутню зустріч із представниками київської поетичної еліти доби шістдесятих – Петром Засенком і Миколою Сомом.

Та не так склалося, як бажалося... У призначений день приїзду до Білої Церкви сталося непоправне: на 79-му році життя перестало битися серце Миколи Даниловича Сом... І зустріч довелося відкласти...

В останню путь видатного українця, друга Василя Симоненка, з яким вони разом училися й жили в одній кімнаті гуртожитку, проводжали зі щемом у серці й слізьми на очах, неодноразово виконували його легендарну «Вишиванку», яка вже давно стала народною піснею, читали невмирущі поезії, придбали і згадували, загадували, згадували... Згадували й про те, як ретельно готувався до зустрічі із білоцерківцями Микола Сом, який ніколи нікуди жодного разу не запізнився, а ось на цю зустріч - уперше й назавжди...

Та місто над Россію все-таки почуло, хоч і в запису, невмируще слово поетичне і Микола Сом, і Петра Засенка. Вірш поета Сом «Чому дівчата всі кирпаті» виразно прочитала учениця БСШ №3 Діана Замкова, щиро ділилася спогадами про Миколу Даниловича завідувачка бібліотеки-філії №10 Ганна Нагорна, усі присутні переглянули документальний фільм про життєвий і творчий шлях людини з неабияким почуттям гумору, автора тексту легендарної коліскової

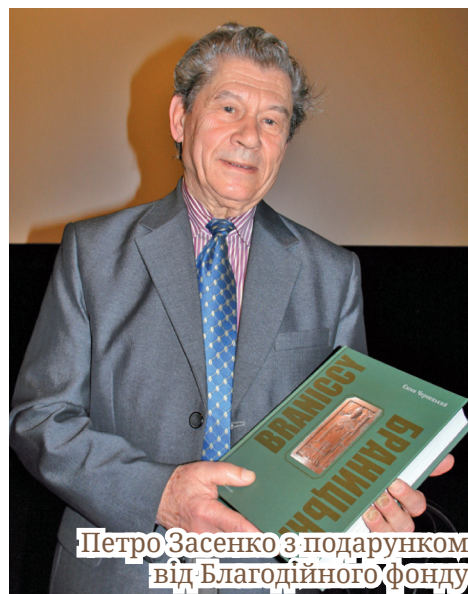
«Рученьки-ніженьки», що не один десяток років звучала в телепередачі «На добраніч, діти».

Далі слово для виступу отримав Петро Засенко, який, згадуючи свого побратима Миколу Сом, розповів не одну цікаву історію про їхню спільну тернисту дорогу в українській сучасній літературі.

Засенко Петро Петрович народився 22 травня 1936 року в селі Любарцях на Київщині. Закінчив Київський університет ім. Т.Г.Шевченка. Працює завідувачем відділу поезії в журналі «Київ». Автор збірок «Зірниця», «На ярмарку вітрів», «Князівство трав», «Косовиця»; нарису «Троянди Паміру». Окремі твори перекладено російською, білоруською, литовською, казахською, грузинською, румунською, польською, болгарською, монгольською мовами. Лауреат премій імені А.Малишка, П.Тичини та Фонду Т.Г.Шевченка, член Спілки письменників України.

Петро Засенко розпочав зустріч зі спогадів про свою матір, яка була освіченою, мудрою жінкою, володіла природженим артистизмом, уміла інтуїтивно передавати найскладніші інтонації поетичного чи прозового твору. Учителі просили батька віддати її в науку, але тому якраз потрібна була ще одна пара робочих рук. Григорій Тютюнник, друг Петра Петровича, захоплено говорив про його матір, не стомлюючись дивуватися її умінню використовувати у своєму мовленні досить цікаві й нестандартні звороти: «Петре, божественна мова, такого ніхто не вигадає!». А потім деякі репліки використовував у власних доробках, зокрема в оповіданні «Крайнебо»...

Поет прочитав улюблені твори, які присвятив у свій час усім матерям

Петро Засенко з подарунком від Благодійного Фонду

Діана Замкова читає вірш Миколи Сом

України, ба навіть планети, бо ж усі матері однакові у своїх безкорисливій любові до синів і дочок. Подарував Петро Засенко всім присутнім і вірш Расула Гамзатова «Бережіть матір», який переклав спеціально для українського читача.

Розповіді та поезії про матір змінилися спогадами про воєнне й післявоєнне дитинство поетів-шістдесятників. Та яке там дитинство – у цих дітей, на жаль, його не було, вони швидко ставали дорослими. «Я не згоден із висловом «діти війни», - ділиться про наболіле пан Петро. – Війна хоч і жіночого роду

іменинник, але життя дітям вона не дає, навпаки – робить їх сиротами, каліками, а то й узагалі відбирає найдорожче... ». Поезія «Воїнам-хліборобам» присвячена тим, хто не повернувся із поля бою, хто навіки залишився на війні, але, тримаючи зброю в руках, завжди мріяв про те, аби засівати землю пшеницею, нехай родить вона на життя.

Р.С. Твори київських поетів читали на зустрічі учениці Білоцерківського економіко-правового ліцею Уляна Науменко та Ольга Лук'янець (учитель Людмила Петрівна Замкова).

Емоції у залі вирували!

Воїнам-хліборобам

*Ми косили жита на широкому дніпровському роздоллі,
Нас вечерять не ждять по домішках, як ждали колись.
Нас не вбито тоді на кривавому ратному полі,
Просто ми, косарі, ночувати в степу остались.*

*В узолів'я собі ми поклали накошене жито,
І снопами лягли, і стулили скорботні вуста...
Спитьсся нам по трудах, нас на ратному полі не вбито,
Просто жнивна ця ніч простяглася на довгі літа.*

*Ясен місяць сія на престолі небесному синім,
Спить звірина і птах, не зустрінеш душі навкруги.
Ми встаєм уночі і тривожним ключем журавлиним
Через поле ідем, косим сиві сипучі сніги.*

*Ми такі мовчазні, ми співаєм пісні безгомінні,
Як зерно з колосків, з наших душ випадають чуття,
Мимо сонних осель ми проходимо мовчки, як тіні,
А по нас вироста сизопера трава забуття.*

*Не тривожте себе, не шукайте, де наші могили,
Матері і жінки, не сумуйте сьогодні про нас.
Нам вертати не час — ми планету не всю обкосили,
Ми б хотіли прийти, та вертати додому не час.*

*На вітрах молодих наші коси видзвонюють легко,
Перед нами лапи непочатих майбутніх століть...
Нам обід не несіть — від домівок зайшли ми далеко,
Тільки думу про нас у серцях назавжди понесіть...*

Петро Засенко

Олена Ткач представляє гостей поетичної зустрічі - Ганну Нагорну й Петра Засенка